

е волята Божия! — Както и прѣди едни развождаха конѣтъ, други пушаха чибучки и си почиваха.

Въ същото това врѣме Джаферъ-ага водяше за Русчукъ по шосето свойтъ побѣдоносенъ полуескадронъ, и до неговий конъ, като коняръ, вървеше плѣннийтъ Българинъ. Тѣ вървѣха тихо, беатъ да се страхуватъ нѣщо. Извѣднажъ нѣколко ѣздача завикаха: — вижъ хвърчи като вѣтръ, като молния!

Джаферъ-ага даже не се обърна и грѣмко искомандова: маршъ, маршъ! Той самъ даде примѣръ, и цѣлий полуескадронъ припусна подиръ него за Русчукъ.

Плѣнникътъ Българинъ остана срѣдъ пхтя единъ на воля, когато при него довтаса киседжията. Тѣ тутакси познаха единъ другия.

— Здравей, Филиппъ вѣйводо!

— Слава Богу, Кючюкъ Стефанъ!

Тѣ скоро разказаха единъ други му бързийтъ вървежъ на събитията. Двата си помислиха: който трѣбва да бже обѣсенъ, този нѣма да се одави, а който ще се дави, него нѣма да обѣсатъ. Нѣма тука защо да сѣдимъ и да чакаме. Ти на кждѣ, вѣйводо?

— Отвждѣ Дунава, да служа на Дакский царъ; потѣгнаха ми комитетитѣ и Българитѣ. Ами ти Стефане?

— Въ Балкана. Азъ не съмъ слуга на чужди господари, ще служа само на себе си и на свободата българска. Щастливъ пхтъ! Двата се разотидоха, всѣки на кждѣто искаше.

Двата полуескадрона се срѣсниаха до самий Русчукъ и се разговаряха за свойтъ приключения. Великий паша се научи отъ единъ каракачавинъ кой бѣше българскийтъ плѣнникъ, но късно.

Чудни работи сж се вършели, вършатъ се и ще се вършатъ въ Божий свѣтъ! Убитийтъ, удавениятъ вскрѣсна и живѣе съ живитѣ.